

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 54/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. januára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Sžnč 3/2013-53 zo 16. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 7. júla 2014, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Sžnč 3/2013-53 zo 16. apríla 2014, ktorou žiada vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Najvyššieho súdu SR, v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžnč/3/2013.

Základné právo sťažovateľa na právnu istotu ako súčasť právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy SR bolo porušené postupom Najvyššieho súdu SR, v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžnč/3/2013.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 04. 2014, sp. zn.: 2 Sžnč/3/2013 a zároveň vracia vec na ďalšie konanie Najvyššiemu súdu SR.

Ústavný súd prikáže, v zmysle § 56 ods. 3 písm. d) ústavného zákona, aby na Najvyššom súde SR vo veci konal a rozhodoval zákonný senát.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.500,00 Eur, ktoré je splatné do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa Daniela Štefanku, advokáta...

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 €...“

Ako vyplynulo zo sťažnosti sťažovateľa, z jej príloh a pripojených spisov najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžnč 2/2013 a sp. zn. 2 Sžnč 3/2013, sťažovateľ sa žalobou doručenou

najvyššiemu súdu 24. septembra 2013 domáhal proti Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“) v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy [§ 250t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] uloženia povinnosti odporcovi konať a rozhodnúť vo veciach vedených pod č. 23506-10/2007-OÚ a č. 22880-1/2007-OÚ do jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu. Sťažovateľ žalobu proti nečinnosti odporcu odôvodnil tým, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 6/2010 z 31. augusta 2010, ktorý bol odporcovi doručený 24. septembra 2010, bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 4/2008-117 zo 7. apríla 2010 tak, že rozhodnutie odporcu č. 23506-10/2007 z 8. novembra 2007, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – vedúceho služobného úradu odporcu č. 22880-1/2007-OÚ z 10. septembra 2007 sa zrušuje a vec sa vracia odporcovi na ďalšie konanie. Týmto rozhodnutím vedúceho služobného úradu odporcu bol so sťažovateľom podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe skončený štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe vo funkcii hlavný štátny radca s miestom výkonu štátnej služby Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky k 10. septembru 2007 s tým, že odporca sťažovateľovi súčasne oznámil, že má voľné iba miesta, ktoré sa obsadzujú výberovým konaním, a preto sťažovateľa nemôže ďalej zamestnávať. V žalobe proti nečinnosti odporcu sťažovateľ ďalej poukázal na to, že odporca do dňa jej podania najvyššiemu súdu bez vážneho dôvodu nekonal spôsobom podľa príslušného právneho predpisu, bol nečinný a neukončil konanie zákonným spôsobom. Odporca odmietal v konaní pokračovať a nútil sťažovateľa k podpísaniu rôznych dohôd o opätovnom zaradení do štátnej služby a o zmene štátnozamestnaneckého pomeru, čím podmieňoval odporca aj vyplatenie zákonom stanovenej náhrady funkčného platu sťažovateľovi.

Po tom, čo bola žaloba sťažovateľa doručená najvyššiemu súdu, bola konaniu elektronickou podateľňou pridelená sp. zn. 10 Sžnč 2/2013. Predsedníčka senátu 10S úradným záznamom z 1. októbra 2013 predložila vec na nový zápis do príslušného senátu s odôvodnením, že „*podľa Osobitnej časti – Správne kolégium Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2013 č. Spr. 1030/2012 (str. 62) rozhoduje senát 10S v agende zapisovanej do registra Sžnč iba v sociálnych veciach*“, pričom vec sťažovateľa sa

týka jeho odvolania zo štátnozamestnaneckého pomeru, nejde preto o sociálnu vec a je potrebné prideliť ju príslušnému senátu v zmysle rozvrhu práce najvyššieho súdu. Vec bola pridelená senátu 2S.

K žalobe sťažovateľa sa vyjadril odporca, ktorý navrhol žalobu zamietnuť. Uviedol, že na základe rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 6/2010 z 31. augusta 2010 v postavení zamestnávateľa vyzval sťažovateľa na pohovor vo veci jeho zaradenia do výkonu štátnej služby. V roku 2010 nemal však odporca voľné štátnozamestnanecké miesto v organizačnom útvare: sekcia legislatívno-právna, odbor štátnej služby: legislatíva, vo funkcii: hlavný štátny radca. Odporca preto pristúpil so štátnym zamestnancom na vedenie aktívneho dialógu s cieľom uzatvorenia služobnej zmluvy o ďalšom služobnom zaradení s možnosťou výberu z aktuálne voľných štátnozamestnaneckých miest v inom odbore štátnej služby, resp. v inom služobnom úrade a v odbore štátnej služby, v akom bol sťažovateľ zaradený do 31. augusta 2007. Sťažovateľ bol 22. októbra 2010 zaradený na organizačný útvar: projektová koordinačná jednotka, odbor štátnej služby: Medzinárodná spolupráca, finančné prostriedky európskych spoločností. Po predchádzajúcom súhlase sťažovateľ uzatvoril s vedúcim služobného úradu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky dňa 29. októbra 2010 dohodu o zmene štátnozamestnaneckého pomeru trvalým preložením zo služobného úradu odporcu na Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, odbor štátnej služby: legislatíva, vo funkcii: odborný radca s účinnosťou od 1. novembra 2010. Neobstojí preto tvrdenie sťažovateľa, že odporca bol od doručenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 6/2010 z 31. augusta 2010 nečinný.

O žalobe sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 2 Sžnč 3/2013-53 zo 16. apríla 2014 tak, že žalobu zamietol a sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobu sťažovateľa považoval za nedôvodnú, pretože z administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že odporca vo veci sťažovateľa procesne konal, a preto nemohol byť nečinný.

Sťažnosť doručenú ústavnému súdu na porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Sžnč 3/2013-53 zo 16. apríla 2014 odôvodnil sťažovateľ tým, že o jeho žalobe rozhodol nezákonný sudca (zákonným sudcom podľa názoru sťažovateľa bol senát 10S), čo „*mohlo mať vplyv na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti*“ a samotné uznesenie najvyššieho súdu sa nevysporiadalo s „*príslušným právnym stavom*“ veci a predloženými listinnými dôkazmi (najmä s prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VI/1Gd 447/10-4 zo 14. decembra 2010, ktorým bol podnet sťažovateľa smerujúci proti odporcovi postúpený Inšpektorátu práce Bratislava, do pôsobnosti ktorého vec patrí; interpeláciou poslankyne Národnej rady Slovenskej republiky vo veci sťažovateľa z 13. októbra 2010 a odpoveďou ministra zdravotníctva na interpeláciu č. 03078-62/2010-OÚ z 22. marca 2010) „*nie je z uvedených hľadísk riadne odôvodnené*“. Rozhodnutie najvyššieho súdu považuje sťažovateľ za prejav svojvôle, diskriminácie a nespravodlivosti spojenej s dlhoročnou nevykonalnosťou jeho práv.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia uvedených práv postupom a uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Sžnč 3/2013-53 zo 16. apríla 2014, argumentujúc tým, že toto rozhodnutie vydal nezákonný sudca, je nedostatočne odôvodnené, je svojvoľné, nespravodlivé a je založené na nedostatočnom vyhodnotení sťažovateľom predložených dôkazov, teda je vecne nesprávne.

Najvyšší súd uznesenie č. k. 2 Sžnč 3/2013-53 zo 16. apríla 2014 odôvodnil takto:

«Podľa § 250t ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 4 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako 3 mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Z administratívneho spisu vyplýva, že rozsudkom z 31. augusta 2010, sp. zn. 4SŽO/6/2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. apríla 2010, č. k. 2S/4/2008-117 tak, že rozhodnutie žalovaného z 8. novembra 2007, č. 23506-10/2007, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - vedúceho služobného úradu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 22880-1/2007-OÚ z 10. septembra 2007 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Na základe vyššie citovaného rozsudku Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky viedlo so zamestnancom aktívny dialóg o služobnom zaradení zamestnanca s možnosťou výberu z aktuálne voľných štátnozamestnaneckých miest. Vzhľadom k uvedenému bol [REDAKOVANÉ] dňa 22. októbra 2010 zaradený v služobnom úrade Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, organizačný útvar: projektová koordinačná jednotka, odbor štátnej služby: Medzinárodná spolupráca, finančné prostriedky európskych spoločenských a následne dňa 29. októbra 2010 uzatvoril dohodu o zmene štátnozamestnaneckého pomeru trvalým preložením zo služobného úradu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky do služobného úradu, Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, odbor štátnej služby: legislatíva, vo funkcii: odborný radca. Z uvedeného vyplýva, že Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky vo veci procesne konalo a preto nemôže byť vo veci nečinné.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky nedôvodný návrh podľa § 250t ods. 4 OSP zamietol.»

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že najvyšší súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa

neobstojí. Najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré boli v konaní nastolené. Takto najvyšší súd reagoval aj na tvrdenia sťažovateľa o tom, že odporca je nečinný. Najvyšší súd neponechal teda bez povšimnutia argumenty sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy tým, že vo veci rozhodol senát 2S najvyššieho súdu, a tvrdí, že o jeho žalobe rozhodol nezákonný sudca, toto svoje tvrdenie bližšie neodôvodňuje, uvádza iba to, že podľa jeho presvedčenia zákonným sudcom mal byť senát 10S, čo „*mohlo mať vplyv na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti*“.

Ako vyplýva z obsahu spisu sp. zn. 10 Sžnč 2/2013, dôvodom, pre ktorý senát 10S nerozhodol vo veci sťažovateľa, bola skutočnosť, že podľa rozvrhu práce najvyššieho súdu pre rok 2013 senát 10S v agende vo veciach zapisovaných do registra Sžnč (kde bola správne zapísaná i vec sťažovateľa) rozhoduje iba v sociálnych veciach, pričom z obsahu žaloby sťažovateľa je zrejmé, že o vec sociálnu nejde.

Podľa rozvrhu práce najvyššieho súdu pre rok 2013 senát 10S rozhoduje v agende zapisovanej do registrov Sžnč, Nds, Ndz a Rks v sociálnych veciach a senát 2S rozhoduje (okrem iného) v agende zapisovanej do registra Sž, Sžnč v iných ako sociálnych veciach a Sžz, Sr, Sv a Svzn.

S ohľadom na rozvrh práce najvyššieho súdu pre rok 2013, jeho jednoznačné vymedzenie agendy senátu 10S, ako aj s ohľadom na predmet konania vo veci sťažovateľa považuje ústavný súd za vylúčené, aby postupom najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa mohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Bližšie sťažovateľ neodôvodnil v sťažnosti ani tvrdené porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd uznesením č. k. 2 Sžnč 3/2013-53 zo 16. apríla 2014 jeho žalobu proti odporcovi zamietol ako nedôvodnú, keď podľa presvedčenia odporcu vec najvyšší súd nesprávne právne posúdil, resp. nezohľadnil dostatočne obsah spisu.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

S ohľadom na uvedené zaoberal sa preto ústavný súd ďalej aj otázkou, či najvyšší súd svojím rozhodnutím vo veci sťažovateľa nepoprel účel, zmysel a princípy výkladu právnych predpisov v súlade s ústavnoprávnymi požiadavkami.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť

orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 4 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na vyhovenie návrhu vo veci žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy musí byť splnená základná podmienka ustanovenia § 250t ods. 1 prvej vety OSP, a to, že by odporca vo veci žalobcu nekonal, a to bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom (obdobne napr. aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžnč 6/2011).

Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) na vydanie rozhodnutia podľa § 250t ods. 4 OSP s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa, ak zákonné pravidlá vyhovie žalobe nepripúšťajú. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť totiž dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu, z obsahu administratívneho spisu odporcu bolo preukázané, že odporca nebol vo veci sťažovateľa nečinný. Pritom práve nečinnosť (pasivita) orgánu verejnej správy je základnou podmienkou vyhovie žalobe v konaní podľa § 250t OSP.

Pretože ústavný súd nezistil, že by vo veci sťažovateľa boli najvyšším súdom vykladané ustanovenia § 250t OSP spôsobom, ktorý by bol nezlučiteľný s ich účelom a zmyslom, sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2015